

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ издази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се подаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара треће класе среза моравског, округа пожаревачког, Петра М. Јовановића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара треће класе Управе вароши Београда Велимира Ф. Павловића, полицијског писара исте класе среза моравског, округа пожаревачког, по молби, и

за полицијског писара треће класе начелства округа моравског Петра Д. Михајловића, практиканта среза темнишког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. марта 1909. год. у Београду.

ЗАХВАЛНОСТ БЕОГРАДСКОЈ ПОЛИЦИЈИ

За енергичан и успешан рад, који су органи београдске полиције показали у једној и трази, вођеној по тражењу овдашњег Румунског Посланства и Министарства Иностранних Дела, — Министарство Иностранних Дела актом својим од 7. т. м-ца Бр. 2792, саопштило је Министарству Унутрашњих Дела:

„...Румунско Посланство изјавило је усјед тога и усмено и писмено овом Министарству своју захвалност на посредовању, као и замолило ово Министарство, да томе Министарству, као и његовим подручним органима, а нарочито г. управнику града Београда најбоље захвали на услузи, коју су му учинили са великим заузимањем и вештином.

„Министарству Иностранних Дела врло је мило, што му се дала прилика да, извештавајући о горњем Министарство Унутрашњих Дела, придружи захвалности Румунског посланства и изрази свога признања за рад управника града Београда и његових органа.“

КАЖЊЕНИ ЧИНОВНИЦИ

Г. Милорад Максимовић, писар Управе града Београда, кажњен је губитком плате за 15 дана, решењем Господина Министра Унутрашњих Дела, од 10. марта тек. године ПМ 4466, а за кривицу из § 43. тач. 10. б. закона о чиновницима грађанског реда.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу фебруару 1909. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца фебруара извршено је у Србији:

1. Убиства	26
2. Детоубиства	4
3. Нехотичних убиства	1
4. Покушаја убиства	24
5. Разбојништва	9
6. Тешких телесних повреда	7
7. Паљевина	25
8. Опасних крађа	137
9. Злонамерних поништаја туђих ствари	5

Од изложених дела пронађено је:

Убиства	25	или	96.1%
Детоубиства	2	»	50 %
Нехотичних убиства	1	»	100 %
Покушаја убиства	24	»	100 %
Разбојништва	8	»	88.8%
Тешких телесн. повреда	7	»	100 %
Паљевина	4	»	16 %
Опасних крађа	65	»	47.4%
Злонамерних поништаја туђих ствари	2	»	40 %

Највећи број убиства извршен је помоћу *оштрог оруђа* (11), затим помоћу *ватреног оруђа* (8), и помоћу *туђег оруђа* (7).

Узроци са којих су ова убиства извршена леже: у *међусобној свађи* за 14 случајева, у *освети* за 8, у *вршењу званичне дужности* за 1, у *нужној одбрани* за 1, и у *користољубљу* за 1. За један случај узрок је непознат.

Посматрана према местима у којима су извршена изложена убиства јављају се: у вароши Крагујевцу 2, у срезу косаничком 2, у срезу црногорском 2, у срезу ужичком 2 и по 1 у срезовима: посавском окр. београдског, у оба колубарска, тамнавском, крагујевачком (непронађено), лепеничком, ражањском, левачком, голубачком, пожаревачком, љубићском, качерском, орашком, јасеничком окр. смедеревског, бољевачком, златиборском, трнавском и драгачевском.

Детоубиства су извршена по 1 у срезовима: подгорском, тамнавском, звишском (непронађено), и у вароши Београду (непронађено).

Нехотично убиство извршено је у срезу крагујевачком.

Покушаји убиства извршени су: у срезу јабланичком 2, у срезу таковском 2, у срезу зајечарском 2, и по 1 у срезовима: космајском, врачарском, подгорском, тамнавском, лепеничком, брзопаланачком, копаоничком, беличком, левачком, параћинском, нишавском, јадранском, моравском округа пожаревачког, косаничком, ариљском, моравичком и у варошима Зајечару и Београду.

Скоро сва ова дела извршена су у међусобној свађи и освети.

Разбојништва су извршена по 1 у срезовима: тамнавском, посавском окр. ваљевског, крагујевачком, расинском, копаоничком, левачком, нишком, мачванском (непронађено) и посаво-тамнавском.

Тешке телесне повреде извршене су: по 1 у срезовима: гужанском, деспотовачком, левачком, моравском округа пожаревачког, качерском, јасеничком окр. смедеревског и ариљском.

Паљевине су извршене: у срезу јасеничком окр. крагујевачког 2, у срезу трстеничком 2, у срезу јадранском 2, у срезу добричком 2 и по 1 у срезовима: подгорском, гужанском, крајинском, поречком, ражањском, расинском (пронађена), левачком (пронађена), алексиначком, посаво-тамнавском, рамском (пронађена), качерском, подунавском, орашком, боље-

вачком, тимочком, моравичком (пронађена) и у вароши Нишу.

Вредност свих ових паљевина износи 4.740 динара.

Опасне крађе извршене су: у срезу млавском 12 (4 пронађене), у срезу бољевачком 6, у вароши Београду 6 (5 пронађених), у срезу лененичком 5, у срезу ресавском 5 (2 пронађене), у срезу звишком 5 (све пронађене), у срезу пожаревачком 5 (све пронађене), у срезу зајечарском 5 (2 пронађене), у срезу космајском 4, у срезу расинском 4 (све пронађене), у срезу моравском окр. пожаревачком 4 (2 пронађене), у срезу подунавском 4 (1 пронађена), у срезу орашком 4 (2 пронађене), у срезу врачарском 3 (1 пронађена), у вароши Ваљеву 3 (2 пронађене), у вароши Неготини 3 (све пронађене), у срезу алексиначком 3, у срезу азбуковачком 3, (све пронађене), у срезу јадранском 3 (све пронађене), у срезу јасеничком окр. смедеревског 3 (1 пронађена), у срезу заглавском 3, у срезу ариљском 3, у срезу грочанском 2, у срезу жупском 2 (1 пронађена), у срезу третињичком 2, у срезу параћинском 2 (1 пронађена), у срезу сврљишком 2, у срезу моравском 2 (1 пронађена), у срезу поцерском 2 (1 пронађена), у срезу посаво-тамнавском 2, у вароши Пожаревцу 2, у срезу голубачком 2 (обе пронађене), у срезу хомољском 2 (обе пронађене), у срезу тимочком 2 (обе пронађене), и по 1 у срезovima: посавском окр. београдског (пронађена), колубарском окр. београдског, тамнавском (пронађена), подгорском (пронађена), пољаничком, грузанском (пронађена), крагујевачком, ја-

сеничком окр. крагујевачком, темњишком (пронађена), деспотовачком, левачком (пронађена), нишавском (пронађена), љубићском (пронађена), жичком, трнавском (пронађена), и у варошима: Ђуприји (пронађена) и Нишу.

Вредност свих ових крађа износи око 18.000 динара.

Зломерних поништаја туђих ствари било је по 1 у срезovima: левачком (пронађен), сврљишком, посаво-тамнавском (пронађен), орашком и црногорском.

Вредност уништених ствари износи око 500 динара.

Поред изложених дела у току месеца фебруара извршено је још у Србији и 16 самоубиства и то: у срезу жичком 3, у срезу лужничком 2 и по 1 у срезovima: тамнавском, лесковачком, трстеничком, параћинском, нишавском, мачванском, јадранском, пожешком, студеничком, жичком и у вароши Ужицу.

Ова самоубиства извршена су: *вешањем* 9, *ватреним оружјем* 3, *тровањем* 2, *даљењем у води* 1 и *оштрим оруђем* 1, а узроци њиховом извршењу леже: у *душевном растројству* за 5 случајева, у *болести* за 2, у *страху од казне* за 1, у *домаћој расири* за 1, у *грижи савести* за 1 у *старачкој изнемоглости* за 1, а за 5 случајева узрок је непознат.

Покушаји самоубиства извршени су у вароши Београду 3 (тровањем 2 и оштрим оруђем 1), а узроци њиховом извршењу леже: у *рђавом материјалном стању, у пијанству и у глади*.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У Ж И	Општи преглед до сада изложених дела овакав је:											
		Убиства	Догоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Тешке телесне повреде	Паљевине	Опасне крађе	Зломерни поништаји туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	2	—	—	2	—	—	—	—	11	—	—	—
2	« ваљевски	2	2	—	2	2	—	—	1	5	—	1	—
3	« врањски	—	—	—	2	—	—	—	—	1	—	1	—
4	« крагујевачки	4	—	1	1	1	—	1	3	8	—	—	—
5	« крајински	—	—	—	1	—	—	—	2	3	—	—	—
6	« крушевачки	1	—	—	1	2	—	—	4	8	—	1	—
7	« моравски	1	—	—	3	1	—	2	1	11	1	1	—
8	« ћишки	—	—	—	—	1	—	—	2	8	1	—	—
9	« пиротски	—	—	—	1	—	—	—	—	1	—	3	—
10	« подрински	—	—	—	1	2	—	—	3	10	1	2	—
11	« пожаревачки	2	1	—	1	—	—	1	1	32	—	—	—
12	« руднички	2	—	—	2	—	—	1	1	1	—	—	—
13	« смедеревски	2	—	—	—	—	—	1	2	11	1	—	—
14	« тимочки	1	—	—	3	—	—	—	2	16	—	—	—
15	« топлички	2	—	—	1	—	—	—	2	—	—	—	—
16	« ужички	5	—	—	1	—	—	1	—	3	1	2	—
17	« чачански	2	—	—	1	—	—	—	1	2	—	4	—
18	Управа града Београда	—	1	—	1	—	—	—	—	6	—	1	3
	Свега:	26	4	1	24	9	—	7	25	137	5	16	3

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског Одељења Министарства Унутрашњих Дела, 16. марта 1909. године АБр. 562 у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(СВРШЕТАК)

За евентуално оштећење услед самовласно обустављене продаје поверилац има права тужити извршног органа, који је продају обуставио. То право припада и дужнику, ако је и он тиме оштећен. Поименце, дужник може бити оштећен у мери оних интереса које би морао платити повериоцу због одуговлачења извршења, кога интереса не би било, да је продаја извршена онога дана када је била одређена. Најзад, како се стварима, а нарочито покретним, цена мења, то се може десити, да пописана добра изнесу, услед одгођене продаје, мање него што би то било да су оне продате онда када је продаја први пут одређена била. Штету ће ту сносити поверилац, ако дужник других добара нема, а дужник, ако овај случај није, те буде морао одвојити, за потпуно измирење повериоца, нешто и од осталих добара: међутим да су пописана добра раније продата, поверилац би се само од њих наплатио био.

Полицијски органи одговарали би и дисциплински за овакав поступак свој. Да наведемо у том смислу § 500. а. грађ. суд. пост. (допуна од 14. јуна 1898.) по чијем првом ставу: »Чиновника коме је дужност да ради на извршењима забрана и пресуда, ако када треба и како треба не изврши ма коју одредбу овога закона о извршењима, Министар Унутрашњих дела казниће губитком плате од 15 дана до три месеца.« Нема спора да чиновник који самовласно, без одобрења заинтересованих, обустави продају чини кривицу у наведеном пропису предвиђену, јер такав чиновник не извршује »како треба« одредбу чл. 478. а. по којој продају могу задржати само повериоци који су тражили извршење, дакле не и извршна власт својом сопственом иницијативом.

А да ће, пак, у таквом случају дотични чиновник бити, евентуално, и грађански одговоран, то се види из другог става истог §-а 500. а., који гласи овако: »Осим тога овакви чиновници (то јест они који »када треба и како треба не изврше ма коју одредбу закона о извршењима.«) одговарају и за штету и трошкове, које својим неправилним радом произрокују.« Иста одредба додаје, да ће за ову штету чиновник одговарати пред редовним судовима, што је било излишно напомињати. Спорове о накнади штете због повреде каквог приватног права, а то је овде случај, могу судити само грађански судови. (В. § 7. зак. о устр. првостепених судова од 20. фебруара 1865. год.)

У том пропису имамо и овај пасус: »Тражења оштећених упућена Министру Унутрашњих дела, за одобрење да могу овакве чиновнике суду тужити, сматраће се за хитне ствари и одмах решавати«. Тај пасус ту је дошао стога што је § 500. а. допуњен 1898. год., дакле за владе Устава од 1869., по чијем чл. 110. друга алинеја: »Судови нису могли управне чиновнике

за њихова званична дела узимати и судити им док надлежна власт не дозволи.“ Законодавац од 1898 год. мислио је да и случај из § 500. а. грађ. судског пост. треба да подведе под чл. 110. други став Устава, и ако је то сумњива ствар, бар према нашем тумачењу те уставне одредбе. На име, та одредба дошла је да санкционише начело одвојености судске и управне власти, прокламовано у истом члану, 110, у првом ставу његовом. Према томе чл. 110. став 2. претпоставља да је чиновник, у вршењу своје административне функције, погрешном применом дотичнога закона оштетио неког појединца у праву које му је било загарантовано дотичним административним законом. Начело поделе судске и управне власти могло би бити ту повређено, ако би административни чиновник могао одговарати пред судом за штету пре него би највиша административна власт (министар или Држ. Савет) нашао да је он погрешно административни закон применио и дотичног појединца оштетио.

Али, ако је управни чиновник учинио штету у вршењу неке судске функције — поименце приликом извршења какве одлуке грађанскога суда — онда није требало тужбу за накнаду штете подвргавати никаквом претходном одобрењу управне власти. Пошто је ово одобрење, по нашем мишљењу, имало да заштити поделу између судске и административне власти, и пошто је овде управна власт у улози судске власти, то онда ту немамо сукоб двеју власти, те, према томе, нема шта ни да се штити. Судска власт, независна у својој дужности да појединцима штити њихова приватна права, — а закон о извршењима судских одлука јесте један закон о гарантијама приватних права —, суверено има, дакле, да оцењује легалност рада оних органа управне власти који се баве извршењем одлука судских. Никакво одобрење није било ту потребно ни по Уставу од 1869. год..

По садашњем Уставу, § 500. а. грађ. суд. пост., у колико је реч о одобрењу, од стране министра унутрашњих послова, да се полицијски чиновник може тужити суду због повреда законских одредаба о извршењу, не може више добити примене: чл. 28. тога Устава допушта да се управни чиновници могу тужити суду без ичијега одобрења, ако су својим званичним радом учинили какво кривично дело или су коме штету нанели. Али и данас, као и за време Априлскога Устава, поставља се питање о смислу ове уставне гаранције (чл. 26. Устава Априлскога). Да ли се, на име, њоме хоће само то да се тужбу против каквог чиновника, због дела која је он учинио у званичној дужности, више није потребно ничије одобрење, али да, иначе, принцип поделе између судске и управне власти остаје и даље, по чл. 146. Устава, недирнут, због чега ни данас судови не би могли оцењивати законитост административних аката? Или је, пак, Уставотворац, у чл. 28., хтео и ову последњу власт дати судовима, тако да је он ту потпуно одступио од мало час реченога принципа? Ми питање ово само постављамо, и не можемо, јер томе овде није

место, улазити у његову обраду. У осталом, ми смо горњу тешкоћу у неколико већ размотрили на једном другом месту. Исто тако прелазимо и преко многих других питања која стоје у вези са одговорношћу чиновника, пошто разрада тих питања не спада у грађ. суд. поступак већ у административно право. Ми смо се тих питања овде дотакли само у толико у колико је то само објашњење одредаба о извршењима чинило потребним.¹⁾

Ако би извршни орган обуставио продају по наређењу више власти, он би одговарао само под условом, да је, не давши противпримедбе то наређење извршио. Али ако је он, употребивши право које му даје § 13. зак. о чин. грађ. реда, то учинио, он неће више бити одговоран, пошто ни један законски пропис није самовласну обуставу продаје оквалификовао као преступ или злочин. У овом случају за накнаду штете одговараће наредбодавац.

После овога увода у коме смо размотрили претходна питања у вези са принудном продајом, остаје нам сада да прегледамо на излагање законских одредаба које се тичу појединих формалности те продаје.

Те одредбе могу се, са гледишта њиховога предмета и садржине, овако груписати: 1^о, Одредбе о формалностима које претходе продаји; 2^о, Одредбе о самој продаји где је реч и о уништају продаје од стране суда, и 3^о, Одредбе о распореду новаца, добијених од продатих добара, међу повериоце дужникове.

Али о томе ћемо говорити други пут.

Живојин М. Периф

БЕРЛИНСКА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Криминални музеј је такође једно од помоћних средстава кривичне полиције и служи поглавито за криминално изображење полицијских службеника. Он је смештен у једној великој сали при кривичном одељењу и предмети су у њему поређани у три главне групе:

Прва група односи се на убиства, кривиче противу личности и живота и на паљевине.

Друга група на све врсте крађа, и

Трећа група, чији се предмети односе на кривиче прављења и протурања лажнога новца.

По тим одељењима, било у орманима, било у нарочитим стакленим изложима или по зидовима, изложени су разни предмети којима су вршена кривична дела или који су били предмет кривичног дела,

¹⁾ Детаљна разлагања о одговорности чиновника наћи ће у Административном Праву Др-а К. Кумануди, проф. Универзитета које је, како смо сазнали, дато у штампу као друга свеска Основа Јавнога Права Краљевине Србије Слободана Јовановића и Др-а К. Кумануди. (Прва књига: Уставно Право од С. Јовановића изашла је прошле године). Скрећемо овде пажњу читалаца и на студију Др-а Драг. Аранђеловића: О одговорности државе и чиновника према трећим лицима, за штету, коју чиновник учини у вршењу званичне дужности. Из «Полицијског Гласника». Београд, 1908. год.

као: разна оруђа за насилни побачај деце, ножеви, револвери, разна оруђа за обијање каса, почев од обичних ђускија за обијање, па до најсавршенијег апарата за топљење и најтврђих каса (један мали ручни апарат, који ацетилинским гасом производи топлоту од 2000 степени), разна длета и полуге, разни калаузи за шупље и пуне кључеве, справе за обртање и истеривање кључева из брава; даље машине за прављење лажног новца и разне врсте самог лажног новца. У једном стакленом излогу, покривеном чојом, смештене су разне скаредне слике и фотографије, карте, скаредни предмети, вештачки предмети за пољно намирње и једнога и другог пола ит.д.

Засебан део музеја чини одељење за наставу, у коме су ради инструктивних циљева полицијских органа изложени предмети, махом вештачки направљени или за ту цел набављени, као разне бургије за дрво и за гвожђе, разни калаузи, разни пушчани метци, почев од најобичнијег пиштоља, па до оних за најсавршеније дуге брзометке, разне врсте бабрута ит.д. За тим картони са крвним мрљама на хартији, штофу, дрвету и камену; такође неколико примерака попрсканих првеном бојом ради срањења и прављења разлике од крвних мрља. Па онда разна кљешта и чекићи, који се употребљују при разним пословима, како би полиц. органи према евентуално нађеном таквом предмету на лицу места могли закључити врсту занимања извршиоца кривичног дела. За тим отисци од ногу у гипсу, оригиналне лобање са разним повредама и од разног оруђа ит.д.

Музеј је приступачан само полицијским органима или научницима и студентима, изузетно и другима по специјалном одобрењу шефа одеља за идентификацију.

У вези са криминалним албумом овде се налазе два списка: *списак надимака* и *списак по особеним знацима*, у којима су поред надимака или особеног знака наведена имена и други податци дотичних криваца, који наведени надимак носе или на чијем се телу тај особени знак налази.

Једно одељење овог музеја чини, олет, за себе збирка *рукописа*, која се састоји из својеручних животописа на доживотну робију осуђених лица или оних што су били на смрт осуђени на помиловани, за тим из написа варалица, фалсификатора, уцењивача, денунцијаната и анонимних писама, добијенах приликом истраге и претреса у капиталним делима (махом претећа и погрдна писма).

Потерничка контрола је веома корисна установа за проналазак криваца. Сва лица која се траже, односно чије су потернице објављене у *«Намачком Потерничком Листу»* (Deutsches Fandungsblatt — орган свију савезних држава за објављивање важнијих потерница из целе Немачке), *«Пруском Централном Полицијском Листу»* (Preussisches Zentral — Polizeiblatt — служи за објављивање потерница у Краљевини Прусској) и *«Берлинском Полицијском Гласнику»* (Berliner Polizeibericht — за објављивање потерница из Берлина), добијају по један картон малог формата, на коме је исписано име и презиме, за-

нимање, датум и место рођења траженог лица, назначење да ли дотични треба да се одмах притвори или приведе власти или само сазна његова адреса (парази за та три појма: „verhaften“, „sistieren“ и „ermitteln“), број и година дотичног полицијског листа где је потерница објављена или назначење броја и године акта, а такође и године до које картон треба да остане у регистру, т. ј. до рока застарелости. Ти су картони уређени по азбучном реду и смештени у нарочитим дугуљастим чврстим кутијама. Такве регистре воде и сви квартави, а и пријавно одељење.

Све пријаве досељених лица срањују се са овим картонским регистрима једном у дотичном кварту где се то лице настанило, а други пут и у президијуму код пријавног одељења, па се евентуално пронађена лица приводе са тим картоном дежурном комесару, који даље предузима шта треба, а њихове потернице, односно картони, ваде се из свију регистара и ниште, па се по том објављује у истом полицијском листу, у коме су потернице раније биле објављене, како би и друге власти у целој земљи те потернице из својих регистара избациле.

Ово одељење издаје свакога дана званични лист берлинског полицијског президијума, „Берлински Полицијски Гласник“, у коме се објављује која лица имају да се притворе, приведу власти или само сазна адреса, за тим која су прогната, јер и ова улазе у картонски регистар, и, на послетку, лица која су ухваћена.

У истом дволистном формату $\frac{1}{8}$ издаје ово одељење такође свакога дана т. зв. „Списак покрадених предмета“, у коме се излажу све покрадене ствари последњег дана. Тај се лист доставља свима квартовима у онолико примерака, у колико тамо има заложних завода, старинара и часовничара, којима се по један примерак даје. Из тога се листа, односно списка, као и достављених и тачно описаних покрађа ван Берлина, саставља т. зв. картонски регистар покрадених ствари, где су картони вертикално по кутијама уређени према предметима које означају, тако н. пр. у кутији са рубриком „златни сатови“ поређани су само картони од пријављених покрадених златних сатова, поређани према фабричким нумерама или, ако се ове не знају, онда по азбучном реду монограма ит.д.

Сем тога води се још и једна књига о украденим предметима, т. зв. даминфикациони регистар, у који се хронолошким редом бележе све крађе са назначењем датума, имена покрађеног, покрађе са тачним описом и бројем деловодног протокола. Он поред горе поменутог картонског регистра покрађених предмета служи за лакши практични преглед покрађа и да ли се у даном случају могло брзо видети: да ли је код неког лица нађени предмет краден или не и ако јесте онда од кога.

У целом одељку за идентификацију са свима његовим установама ради један криминални наредник и 29 крим. шуцмана.

Што се тиче самог унутарњег рада при појединим децернацијама — подељ-

цима кривичне полиције, он је према разним врстама кривица и разнолик и у многоме зависи од специјалних закона. У детаљно излагање тога унутарњег рада и канцеларијских уређења не можемо се на овом месту и за сада упуштати, али ћемо се ипак дотаћи онога што је најважније и што нарочито за наше прилике може бити од интереса.

Немачка полиција у истражном погледу нема онолика права и функције као наша. Управо полиција тамо и није истражна власт, већ суд и државно тужиоштво, а полицијски су чиновници према § 153. немачког закона о уређењу судова само његови помоћни органи и као такви обавезни су да извршују налоге државних тужилаца дотичног суда. О улози полиције као иследне власти и њеном односу према државном тужиоштву говорићемо засебно опширније. Овде напомињемо само ради разумевања садањег предмета излагања, да је тај однос у разним савезним државама разнолико и изведен, придржавајући се ипак свуда основног начела, да је полиција помоћни орган државног тужиоштва. У местима где је државна полиција помоћни су органи комесари, иначе председници општина или при већим општинским полицијама нарочити службеници који врше кривичну полицију.

Само берлинска полиција због огромности послова и специјалности својих чиновника има више слободе у кретању и њени помоћни органи државног тужиоштва — криминални комесари и полицијски поручници (старешине квартава) — стоје у првом реду под надзором и упутствима својих полицијских шефова, који су као нека посредна инстанција у овом погледу. (НАСТАВИЋЕ СЕ)

Жив. А. Лазиф

„О ДОКАЗИМА У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ“

(СВРШЕТАК)

Код исправа (глава пета стр. 328—338). г. Марковић нигде не додирује питање: на који ће се начин моћи доказати неистинитост онога што садржи јавна исправа, у случају кад постоји вероватноћа за то. Он само каже: „ма да постоји законска претпоставка, да су јавне исправе истините, ипак то никако не значи да је против њих искључен против доказ.“ И противу њихове вероватноће и истинитости може се војевати“ ит.д. (стр. 333.). Али како, на који начин, може се доказати неистинитост какве јавне исправе, по форми или садржини? Г. Марковић то не каже. Међу тим, као што је познато, основана сумња“ против садржине јавних исправа о којој говори § 234. крив. пост. може се претворити у прави доказ о неистинитости какве јавне исправе или кривичним извиђањем или другим опет јавним исправама противно ономе о чему гласи јавна исправа чија је истинитост оспорена, те је требало овде и то третирали.

Саставни доказ или доказ основама подозрења у глави шестој, и ако је доста

опширно третиран, ипак су објашњења о појединим ближим и удаљенијим основама подозрења које набраја наш законодавац доста не потпуна. Тако на пр. у одељку: „о непотпуним непосредним доказима као ближим основама подозрења“ (стр. 361—365) у објашњењу основа подозрења по т. 3. § 123. кр. пост. (стр. 363). ништа се не говори из ближе о ономе *опредељеном* означавању каквог лица за учиниоца од стране оштећеног или повређеног пред смрт, нити се објашњава како мора бити ово означавање, па да се узме као *опредељено*. Г. Марковић само каже: „закон даље тражи да је повређени или оштећени *опредељено*“ означао једно „лице за учиниоца. То значи да је повређени или оштећени морао сам својим чулима непосредно опазити како извршење кривичног дела, тако и кривца јер само тако може тачно и *опредељено* да „означи једно лице за учиниоца“ (стр. 363.). Али како, на који начин има да буде изражено ово означавање, па да се узме да је *опредељено*; мора ли то да буде само говором оштећеног или повређеног т. ј. само његовим усменим исказивањем или се може изразити ово означавање н. пр. мимиком, писањем, ит.д.? Г. Марковић то не објашњава даље. Међу тим ово је питање од важности, јер је у пракци бивало случајева да судови узимљу ово означавање као *опредељено* и онда, кад оштећени или повређени, који је *при чистосвести*, но, не може да говори, на питање иследника само мимиком, пружањем руке на какво одређено присутно лице исто значи за учиниоца. Могли би навести и пример, у коме је ово овакво означавање од стране убијеног пред смрт, т. ј. пружањем руке на извесно присутно лице а на питање иследника, убијени, који није могао да говори, означао пред иследником и присутницима једно присутно лице за учиниоца на овај начин и ово овако означавање узето као *опредељено* — т. 3. § 123. кр. пост. Г. Марковић у цитираном објашњењу овог основа подозрења ништа не говори о овом означавању на овај поменути начин, мимиком, ма да је то потребно у оваквој једној студији, јер ово питање није без важности и може да отвори дискусију због самог значења речи „*опредељено*“ у пом. законском пропису о овом непотпуном непосредном доказу, па с тога га је требало третирали у његовом објашњењу овога ближег основа подозрења.

Код основа подозрења из т. 2. § 121. кр. пост. г. Марковић каже: (стр. 352). „ако би писмо или писмено садржало признање, то би био основ подозрења“ из т. 1. § 123. крив. поступка“.

Ово апсолутно не може бити. Треба само прочитати т. 1. § 123. крив. пост. о вансудском признању, па ће се одмах лако видети да је ово тврђење г. Марковићево апсолутно погрешно. Писмо или писмено оптуженог макар да садржи признање може бити само основ подозрења из т. 2. § 121. а не из т. 1. § 123. кр. пост. Ово овакво објашњење ове ствари како је објашњава г. Марковић ново је за све оне који примењују закон, но, исто се не може примити.

* * *

Већ и ово што смо доведе изложили довољно је да докаже наше тврђење у почетку ове рецензије: да у овој књизи има погрешних, непотпуних и нетачних објашњења појединих законских одредаба нашег зак. о крив. поступку. Због ових својих махна ово дело и не може послужити у погледу на онај практични циљ који је хтео постићи писац, — као што то сам каже у предговору — као поуздан и тачан коментар нашег зак. о крив. поступку у оним одредбама које се односе на доказе. Шта више, у овоме погледу, т. ј. на поменути практичну страну поменути погрешке и нетачности које се налазе у овоме делу у толико су опасније, јер потичу од лица које се специјално занима овом науком и предаје је својим ученицима.

При свем том као што смо већ рекли, због своје добре и исцрпне теоријске обраде ово дело г. Марковићево *о доказима* у крив. поступку заслужује препоруку не само у овом погледу, и може се увретити у ред наших најбољих, правничких дела у којима је теорија добро заступљена. Желимо да у обради других партија науке крив. поступка г. Марковић буде срећнији у погледу на онај његов поменути други циљ: практично објашњење законских прописа нашег зак. о крив. поступку, што се може постићи пратећи нашу судску јуриспруденцију и њена решења о појединим законским одредбама које се коментаришу.

Милош М. Станојевић

ПОЛИЦИЈА У ФРАНЦУСКОЈ

(НАСТАВАК)

V. Заштита јавног здравља.

Чл. 93. зак. од 5. априла 1884. године уврстио је у објекте општинске полиције већину мера, којима је циљ осигурање јавног здравља: чишћење јавних путева, спречавање заразних болести, пренос мртваца, отклањање нечистоће ит.д., а чл. 99. истог зак. даје окружним начелницима право, да у извесним случајевима узму на себе власт небрижљивих општинских судова. Важан закон о заштити јавног здравља од 15. фебруара 1902. год. није само утврдио право општинских председника у овој материји, већ их је још и раширио, пружајући им практична средства за извршење својих прописа — средства која им закон о општинама није давао, а која им је јуриспруденција стално одрицала.

1. Санитетска уредба.

Од заштите јавног здравља закон од 15. фебруара 1902. год. нарочито подразумева осигурање добрих хигијенских услова у свакој општини. У овом циљу прва и, може бити, најважнија његова одредба јесте она, која ставља у дужност општинским председницима, да на основу мишљења општинског одбора издају са-

нитетске уредбе, које треба да садрже: с једне стране превентивне мере у циљу спречавања заразних болести, (дезинфекција или уништај заражених или сумњивих предмета), а с друге, опет, прописе за спречавање појаве ових болести, за осигурање чистоће насељених места, јавних и приватних путева, станова и осталих места у којима се људи скупљају, а поглавито прописе који се односе на храну, пијаћу воду и чишћење већ употребљених предмета.

Да би олакшао посао општинским председницима око издавања ових уредаба, министар унутрашњих послова утврдио је два њихова обрасца, и преко окружних начелника доставио их општинским властима. Један од ових образаца примењује се на вароши и градску насељеност у опште, а састављен је из 77 чланова, који су подељени на четири главне групе: 1. *чистоћа*; 2. *спречавање заразних болести*; 3. *опште одредбе*, и 4. *казне*. Други образац много је простији и у својих 25 чланова садржи одредбе које се примењују у сеоским општинама. Инспиришући се овим обрасцима општински председници морају, на првом месту, водити рачуна о локалним приликама.

Санитетску уредбу саставља сам општински председник и подноси је на преглед општинском одбору, али мишљење овога не обвезује председника. После овога, уредба и одборско мишљење шаљу се окружном начелнику који је, по добивеном мишљењу од окружног хигијенског савета, одобрава или не одобрава.

Утврђујући права, која је закон о општинама дао окружним начелницима, закон од 15. фебруара 1902. год. ставља им још у дужност, да по мишљењу окружног хигијенског савета издају санитарске уредбе за сваку општину, у којој би општински председници пренебрегли да је издаду. Расписом министра унутрашњих послова од 30. маја 1903. год. објашњено је, да окружни начелници ово треба да чине само у случају отпора или очигледне рђаве воље председникове.

По правима, које им даје чл. 94. зак. о општинама, а која нису поништена законом од 1902. год., окружни начелници могу у случајевима потребе издавати наредбе о чистоћи за више општина округа или за цео округ.

2. Пријава заразних болести.

На основу мишљења медицинске академије и хигијенског комитета, а на основу закона о заштити јавног здравља, под 10. фебруаром 1903. год. издат је декрет, у коме су побројане све болести на које се овај закон примењује, и које су подељене у две велике групе: 1. оне које се морају пријавити и код којих је обавезна дезинфекција, и 2. оне за које је пријава факултативна.

Пријава, у случајевима предвиђеним декретом, обавезна је за сваког лекара, санитарског органа и бабицу, а мора се одмах и једновремено поднети и санитарском председнику, и окружном и средском начелнику. У пријави се мора означити име и природа болести и место оболелог.

Кад општински председник прими пријаву о заразној болести, мора одмах предузети потребне мере да спречи њено распрострањење (дезинфекција болесника или уништај заражених предмета).

Пријава о заразним болестима мора се поднети и онда, кад су оне констатоване у јавним естаблишманима, и то на исти начин као и за приватне. У случајевима да болесник оде из једне општине у другу, пријава се мора поново поднети, без обзира на то да ли је остао исти или је узет нови лекар. Циљ је овим двојним пријавама да олакшају окружном или средском начелнику контролу над извршењем општинских санитарских прописа, и да, према потреби, нареду што треба, ако је општинска власт пропустила да ово учини. Оне им, поред овога, служе још и за вођење специјалног регистра, у који се по хронолошком реду уписују сви случајеви болести, места у којима су се они појавили, датум пријаве и име органа који пријављује. У овом регистру заступљена је свака општина са једним или више листова, и из њега се увек може видети развитак једне заразне болести и стање здравља једне вароши или општине у свако доба. Кратак извод овог регистра подноси се сваког месеца министру унутрашњих послова.

3. Калемљење богиња.

Чим општински председник прими пријаву о појави богиња, мора подсетити своје органе да је калемљење богиња по закону обавезно, и наредити, ако је потребно, да се она у општини бесплатно врши.

Закон од 15. фебруара 1902. год. доиста наређује обавезно калемљење богиња у првој, и поновно калемљење у једанаестој и двадесет првој години живота, а за неизвршење ове обавезе чини одговорним родитеље и стараоце.

Служба за калемљење богиња организована је у сваком округу; окружни начелник одређује лекаре, бабице и остале органе, који у калемљењу узимају учешћа. Нико не може отворити завод за справљање маје за калемљење богиња, пре него што о овоме извести окружног или средског начелника. Наредбом министарском прописане су хигијенске мере и предвиђене нарочите пробае у циљу констатовања чистоће и ваљаности маје у овим заводима, који су потчињени надзору јавне власти.

У свакој општини, најмање једанпут годишње, врши се бесплатно калемљење и ревидирају резултати ранијег калемљења. О овоме се грађани морају извести путем нарочите обзване. Општинске власти дужне су, да саставе списак лица која се морају калемити, као и списак оних код којих је прво калемљење остало без успеха, или који због болести нису могли бити калемљени. Бесплатно се, најзад, могу калемити и сва друга лица, т. ј. и она која по закону то не морају чинити.

По свршеном калемљењу, општински председник или полицијски комесар опомиње понаособ родитеље или тудоре, који своју децу или пунице нису довели на пелцовање, да до краја године, у којој

они морају бити каземљени, поднесу до-
каз о извршењу ове операције. Ако они
психички предели или позитивски ко-
месар праве о томе записник и спроводе
та уржавном гужу надукежног поли-
циског суда.

Обези каземљена подзеке и странци,
који су настанени у Француској.

По свршеном каземљењу, председник
општине дужан је позвати окружном или
среском начелнику списак каземних лица.

Ови спискови допуштају окружним на-
челницима и њиховим помоћним орга-
нима да прате и контролишу службу ка-
земља, а сем тога и ради статистичких
података, који се достављају министар-
ству унутрашњих послова.

(наставља се)

Психологија злочина и злочинци специјалисте

(наставља)

Што се тиче ушевља *женскица* у ски-
тничену, оно није тако велико. Само че-
тврти до пети део свију ескитница јесте жен-
скице. Жена се не ушљубује тако лако на
говек. Већ мало увек влада оскудна у
својим и увек лакше налази рада него ли
тачко је женскице готово увек још и бо-
пријема ни кој својих мушких колега.
Женске особе на свакој припадну само
отпацима пролетеријата.

И још једну четврту категорију људи
налазимо на улици, због које често до-
лазимо у забуну, кад смо намерни да их
казнимо као ескитнице.

То су велики злочинци.

Они непрекидно воде несталан живот
и наклонени су да се по прилици изгубе
из великих центара, са попришта својих
ранијих злочина. Што је најчешће, гаш-
вањем злочина често се и извршују за
времје ескитничена. Улица Хуго Артур
Пилинг бо је и парад жене и девојке
улик приликом својих путовања на јед-
ного места у друго, а никада у оном
месту, у коме се мало дуке бавио. То
се могло са свим јасно разазнати из не-
гових путничких песама. Предека и после
дела настајало је путовање без мира и
без задовољства. И Пилинг се осећао
као изгнани путник. И он је био психо-
пат.

У Пилингу се крило много чега из
психологије ескитнице. Велики злочинац
за њега нема веће самоће него ли на
друму; гетрајући се од места до места,
сваком стран, никоме познат, ни од кога
питанима узнемираван.

Кожарски раденик Макс Дитрих много
се, такође, бавио по друмовима. Злочинац
противу јавног морала и лица пола
свесно, пола несвесно, махом се баве по
друмовима и сокацима; ту траже и на-
лазе своје жрвје, и ту могу да изврше
своја дела, ни од кога непознати, у нај-
повољнијој прилици за бегство.

Експертисар Тенов, у опште узев,
готово је непрекидно живео у ескитни-
чену, вршећи свакојака неморална зло-
чина дела.

Улица Арно Хофман годинима је еси-
тарао по Немачкој, Француској, Италији,
Сипитији и по Швајцарској. Кад му је
једнако и није доспело до припадњака и
таких стана гужде. Појам стана гужде
може се јупитички схватити у ујем и
ширем смислу, сасвим како се хоће.

Наравно да има велики број просјака,
који се плаше од рада, и који и не по-
кушавају да нађу рада, већ живе исклу-
чиво од прошице. Тај се посао ради на
мало и на велико. На кућним капијама
упртавају се просјачки знаци, који оба-
вештавају сваког просјака, да ли се у
уличној кући даје милостина и какво
се и поштаје се са осталим ескитницама
и просјачима и свакојети се кажним ис-
правама и ескитницама.

О друге стране вагабунтски живот
утиче и на велики криминалитет; за
то је он погодно, врло погодно земљиште,
у остатком, са свим то исто налазимо
и код злочинаца из средњих и виших дру-
штвених слојева. Теор Манотеску, син
једнога румунскога официра, као се још
од своје четрдесете године на вагабунтски
живот по Оријенту, по Француској, Ау-
стрији, Швајцарској и Немачкој. Вата-
бондажа спада у његов занат. Он је нај-
чешће постао славан еспинажиста у крајама
по хотелима, но то му је било могуће
само услед његовог сталног путничког
живота. У остатом и сва његова нестал-
ност и бесцелност у карактеру налази
своја израза у његовом непрекидном пу-
товању.

Ту се може убојати и адвокат Хау,
улица господи Молиор у Ваген-Вадену.
И он је војно несталан, путнички живот,
а то је најчешће несталност и повара-
ност његовога карактера.

Олично што и о ескитници, може се
рећи и о *просјачку*. И овде прака врло
мало инстинктувајује. У својој праки ни-
смо могли наћи ни један „сучај“ про-
сјака, који би се психолошки могао са
свим јасно опртати. Упор је у томе, што
начин да помогну себи, већ само про-
шом. Код просјака који је у неизбежној
невољи постоји стваре гужде, а оно кажу
искључује (Binding; v. Hippel).

У праки ће отуђени врло ретко
наћи прилике, да све у појединостима
изнесе, за што је и како дошао до про-
сјака, а још ређе ће, сазнати, да ли
се његовим неказима поверовало и да ли
су они разазнавани или не. Радо бисмо
видели, нарочито код отуђених осу-
ђеника, који су без рада, који нека-
дањих просјака, ко би им у многим слу-
чајевима могао дати практичнији и бољи

Према тим подацима због просјачена је:
Berlin I у годинама 1904. и 1905.

у година	1894	1897	1899
приведено власти	21678	23434	16556
окривљено	19244	20343	13672
осуђено	11216	10681	7043

у година	1902	1904	1905
приведено власти	23582	19019	16148
окривљено	18962	15262	13197
осуђено	11545	10069	8301

Посеачни бројеви за године: од 1894.
до 1905. изнесе за привођење власти
20146, за окривљење 16869 и за осуђу 9580.
Према свему се такве показује, знатно
одступане између појединих година, као
и непобитна већа питања са привагом
конструктуром. Од нарочито је значајна
опаданје од 1897. до 1899. године, и по-
нова од 1902. до 1905. године.

Почина за привагом живот.
(наставља се)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине вароши Ваљева, актом својим Бр. 2879, пита:

„Један грађанин, доставио је начелству ово окр. да му је кантарџија ово општ. суда на име кантарије за премењени кукуруз на општ. кантару наплатио на име таксе 1.70 дин. док по закону вели, да је дотични кантарџија требао да наплати 1.20 дин. па је молио да се са општ. кантарџијом поступи по закону.

Начелство је ову тужбу спровело ово општ. суду с препоруком: да се са општ. кантарџијом поступи по § 382. кривичног законика.

Узет на одговор оптужени кантарџија изјавио је, да је тужиоцу наплатио за измерених 1515 кукуруза по 0.10 пара дин. од 100 килогр. што чини свега 1.55 динара као што и кантарска цедуља гласи.

По овоме делу суд је нашао: да је кантарџија по гласу признанице, као јавне исправе, правилно наплатио таксу на име мерине, јер је за измерених 1515 кгр. наплаћено 1.55 дин., а не 1.70 динара, па га је ослободио сваке казне и плаћања, а тужиоца осудио на плаћање трошкова.

Тужилац незадовољан овом пресудом изјавио је жалбу начелству, но како је ова пресуда донесена на основу § 382. крив. зак. то је општински суд послао акта са жалбом првостепеном ваљевском суду као надлежном на решавање, и првостепени је суд упутивши се у разматрање овога предмета преиначио пресуду тиме: што је оптуженог кантарџију пустио испод суђења, а тужиоца ослободио од плаћања трошкова, налазећи да је тужилац достављач а не тужилац, који је само могао мислити да му је више наплаћено кантарије.

Међу тим, начелство известивши се о овоме, тражило је акта овога предмета и кад је видело да је општин. суд жалбу, која је била управљена начелству, послао првост. суду на разматрање — вратило је акта општ. суду с напоменом: да је за разматрање жалбе и доношења одлуке по овој, у оваквим делима, надлежна полицијска власт — односно начелство, позивајући се на прописе чл. 14. закона о општ. мерини и чл. 26 правила за извршење овог закона, па је препоручило суду да у будуће у оваким случајевима поступи по наведеним законским прописима, иначе да ће одговорна лица строго казнити за невршење законских прописа.

С тога општ. суд моли уредништво за објашњење:

је ли општ. суд правилно поступио, што је акта са жалбом послао првостеп. суду на разматрање, пошто се ово дело извиђа и казни по општем крив. закону (§ 382.); или је суд требао послати акта са жалбом полицијској власти — како то начелство у своме извештају вели, као и то да ли се оваква дела извиђају и казне по општем кривич. законнику или по специјалном (зак. о мерини).

Ово је објашњење потребно општ суду, да би се у даним случајевима могао управљати.“

— На ово питање одговарамо:

Ово дело, како је представљено од стране суда, не би могло бити кажњиво по § 382. кр. закона, да то није изречно речено у чл. 12. закона о општинској мерини, јер § 382. поменутог закона кажњава криво и лажно мерење, а случај, који је овде истакнут, био би из § 114. у вези са § 132. кривичног закона.

Али кад је законодавац и све повреде члана 9. закона о мерини изједначио са кривом мером, тако има и да буде.

Условљавајући, да се криво мерење и повреда чл. 9. поменутог закона казне по § 382. кр. закона, законодавац није тиме рекао, да ово дело нема свога извора у закону о мерини, него је само на тај начин одредио величину казне, која се има досуђивати.

Међутим, признавајући му извор у закону о мерини, он је одмах одредио и надлежност власти за осуду и надлежност власти за разматрање на случај жалаба.

Тако, у чл. 13. пренео је надлежност за суђење само на општинске власти, а у чл. 14. одредио надзорне власти за разматрање пресуда.

Према овоме, осуда општинских мерача може бити по § 382. само с позивом и на § 12. закона о мерини, дакле у вези са овим специјалним законом.

А чим је у вези са специјалним законом, онда се по познатом правном начелу: *да је специјални закон претежнији од општег кад су они у sukобу*, и надлежност за разматрање преноси на власт, коју је одредио специјални закон, у овом случају на окружно начелство.

Према овоме умесне су примедбе начелства а погрешан рад општинског суда што је жалбу упутио првостепеном суду, и овога што је ушао у оцену ове.

II

Г. г. Марко Богдановић Светозар Н. Поповић и Живојин Томић, свештеници и тудори цркве александровачке у срезу жуписком, актом својим питају:

„Милић Пешаковић из Поповаца, земљоделац, по потврђеној облигацији полицијском влашћу од 1870 год. дуговао је цркви александровачкој 200 — двеста динара — (1000 гроша чар.). По смрти Милићевој оптужен је код суда општине александровачке његов син и наследник Никола Пешаковић, и исти је осуђен да плати цркви главну суму 200 дин. са интересом свега 400 динара, која је пресуда и извршном постала. Ну како према постојећем сада закону, на име § 471. грађ. суд. пост. није суд могао ову своју пресуду извршити без повреде истог параграфа, то је својим решењем известио о немаштини представнике цркве и упутио их на стрпљење до побољшања Николићимовног стања, и ако је Никола наследио знатан део Милићеве имовине, која му и данас у целости постоји, и из које би се имовине овај дуг наплатити могао. С тога учtivo питамо уредништво и молимо га, да нам изволи објаснити:

1. Вреди ли за Николу, као наследника, § 471. грађ. суд. поступ. и може ли се истим користити, *акошто је дуг пре овог закона учињен* и влашћу утврђен;

2. Ако не вреди, је ли одговоран суд општински за штету цркви овим путем причињену, давајући Николи заштиту коју му § 471. не даје, и

3. Треба ли црква да води парницу противу овакове радње општ. суда, или ће поново тражити извршење пресуде те да црква дође до свога права?“

— На ово питање одговарамо:

По § 471. тачке 4. а става 7. грађанског судског поступка, за потраживања која потичу из времена пре појаве овога закона (до 1. јануара 1874 године) не важи оно благодејање, које земљоделцу пружа садашњи закон, него оно, које је имао по дотадашњем закону, јер закон не може имати повратне силе.

Како је и потраживање цркве александровачке још из 1870. године, кад није важио садашњи закон, то она има права наплате из имања умрлог Милића у оним границама, у којима се имање земљоделца могло продавати по старом закону.

И пошто наследник има права само на оно, што по исплати дугова претекне, (§ 490. грађ. зак.) то би власт могла приступити извршењу.

Али кад она другачије схвата поменута законска наређења, онда треба тражити формално решење о томе: из којих се узрока не врши наплата, па против тога решења изјавити жалбу вишој власти, те ће се то питање расправити на тај начин.

Према овоме нов спор није потребан.

III

Г. Влад. Живановић, полицијски писар, пита:

„Решењем истражне власти среза златиборског, стављена су под крив. истрагу и у притвор извесна лица, за дело тешке теласне повреде, предвиђено и казнимо по § 177. крив. закона. Кад је ово решење у смислу § 131. крив. суд. пост. а по жалби обвињених, послато ужичком првостепеном суду на разматрање, суд га је у своме II-ом одељењу решењем својим одобрио као на закону основано.

Продуженом истрагом, а у току исте утврди се, да је у томе делу учествовало још једно лице, које је пом. иследна власт такође ставила у притвор. И кад су акта по службеној дужности послата ужич. првостепеном суду на разматрање и решење, суд га је у своме I одељењу, састављеном из других судија, поништио из разлога: што је вели до сада целокупном вођеном истрагом утврђено, да не постоји дело из § 177. крив. закона већ дело из § 182. истог закона, које по § 131. кривичног суд. пост. не повлачи истражни притвор, јер ово дело није бешчастеће.

Међу тим, продуженом истрагом после првог судског решења, ток истраге ни у колико није измењен ни у погледу квалификације дела, ни у погледу крив. одговорности оптужених. И према томе ова друга одлука првостепеног суда о ништењу решења о истражном притвору, који се са његовом првом одлуком о одобравању решења о истражном притвору, јер су различита а по једном истом правилно квалификованом делу донесена.

Према овоме молим уредништво за следеће објашњење:

а., је ли ово последње судско решење правилно и саобразно закону? — Ако јесте: треба ли иследна власт и остале кривце, који су по делу из § 177. кривичног закона стављени у притвор — да пусти у слободу, пошто је суд нашао да постоји дело из § 182. пом. закона, које по § 131. кривич. суд. пост. не повлачи истражни притвор, или ће остати при својој ранијем решењу и оптужити кривце суду за дело из § 177. крив. закона? —

— На ово питање одговарамо:

Уредништво нема пред собом акте истраге, из којих би се могло уверити: да ли стоји дело из § 177. или из § 182. кр. закона, на према томе оно не може ни да даје своју оцену о томе, чије је гледиште правилније у овоме погледу.

Према томе остаје да се изнесе мишљење само о томе: да ли треба пустити из притвора оне, који су раније притворени и чији је притвор одобрило II одељење ужичког првостепеног суда?

И, узимајући у обзир то, да је I одељење поменутог суда имало пред собом и накнадну истрагу вођену по овој ствари и одлуку II-ог одељења, на ипак нашло да нема места притвору, јер је у опште измењена квалификација дела, уредништво налази: да би било неправедно да по истом делу једни кривци стоје у притвору а други не, и да би требало пустити из притвора и оне прве.

То се може учинити пуштањем на јемство по § 131. под в кр. суд. поступка.

Међутим, ако би било бојазни, да би њихово пуштање осујетило истрагу, онда треба похитати са истрагом и све кривце спровести суду.

Полицијској власти ништа не смета да све кривце ипак оптужи за дело из § 177, ако налази да оно стоји, и ако је суд при оцени решења нашао да стоји друго дело.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Богдан Манојловић, из Штубика, по занимању пекар (у последње време био је и матроз), извршио је опасну крађу у вароши Неготини, па је затим побегао.

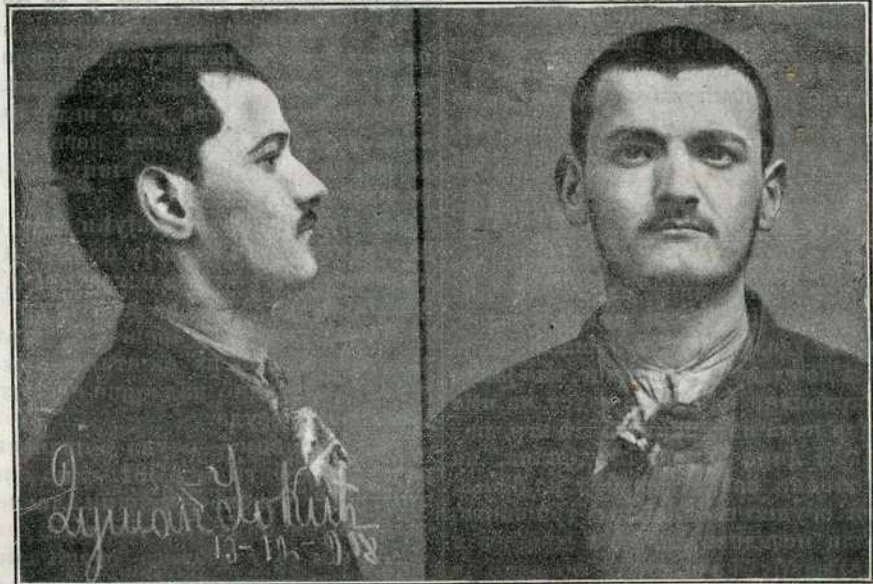
Богдан је стар 20 година, средњег раста, носав; од одела има на себи: кратак капут, штофане панталоне, на глави шубару, а на ногама опанке.

Позивају се све полицијске и општинске власти да Богдана најживље потраже у кругу своје власти и нађеног стражарно спроведу начелству окр. крајинског с позивом на депешу Бр. 2756.

Непознати зликовци, наоружани пушкатама острагушама и револверима, 14. тек м-ца, на путу између Лапова и моста на Морави, тешко су ранили Јована Шишмановића, тежака из Породина и његовог сина, и том приликом однели им 200 динара у новчаницама. Један је зликовац високог раста и црномањаст, а други омамен и у опште плав; од одела имају на себи: гуњ и чакшире од црног сукна, на глави шајкачу, а на ногама опанке.

Нека их све полицијске и општинске власти најживље потраже у својим домањима и нађене под јаком стражом спроведу начелнику среза ресавског с позивом на депешу Бр. 4558.

Душан Јокић, из Шида, осуђеник пожаревачког казненог завода, побегао је 17. тек. м-ца из Љубичевске економије, где је био на раду и том је приликом украо: једне црне чакшире, двоје чарапе, један грудњак од коже,

опасач, нову шајкачу и један пар опанака са кајишима. Душан је стар 26 година, високог раста, угаситих очију, црне косе и обрва, великог чела; од особених знакова има: а) белегу од посекотине, у облику праве линије, правца косог, величине 2 см., на средини леве шаке; в) белегу од посекотине неправилног облика, величине 1.5 см., удаљену за 1 см. у десно од корена носа, а испод десне обрве; с) белегу од посекотине у облику праве линије, правца косог, величине 3 см., удаљену за 3 см. у десно од деснога угла уста.

Нека га све полицијске и општинске власти најживље потраже и нађеног спроведу начелству окр. пожаревачког с позивом на депешу Бр. 1165.

Јеремија Миљковић — Петровић, из Црног Кала, и **Игњат Маринковић**, из Бадњевца, 10. тек. м-ца у 8 часова у вече, напали су на механу Благоја Божића, из Бадњевца, и из пушака убили Богомира Бадића, кмета, а Гвоздена Младеновића, деловођу и Лазара Живковића, тежака, тешко повредили. Зликовци су одмах по извршењу ових злочина побегли.

Игњат је високог раста, крупан, црномањаст, брија се; на себи има сељачко одело, а око врата носи башлику.

Јеремија је средњег раста, веома развијен, у опште смеђ, брија се; у оделу је сељачком.

Нека их све полицијске и општинске власти најнергичније потраже у својим домањима и нађене под јаком стражом спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 12.500 или начелнику среза лепеничког с позивом на депешу Бр. 5.336.

НАЂЕН ЛЕШ

6. тек. м-ца изабацила је река Ђетиња у атару села Горобиља један леш непознатог човека, чија идентичност још није утврђена. Непознати је стар 22 — 24 године, висок 1.68 см., смеђег лица, великог широког носа, здравих зуба; од особених знакова има: на спољњем углу левог ока мало удубљење; од одела има

на себи: стари гуњ од сурог сукна, плетену кошуљу, чакшире од шајка, сељачке чарапе, на глави стару шајкачу, а на ногама подеране опанке. Износећи фотографију леша, позивамо

све полицијске и општинске власти да потраже фамилију овог непознатог лица, а и приватне молимо ако би што знали што би ишло у прилог утврђења идентичности овог леша, да о томе известе начелника среза пожењког с позивом на акт Бр. 2856.